

ELS JOVES D'AVUI UNA SITUACIÓ INASOLIBLE

L'atur juvenil continua augmentant fins uns límits difícilment assolibles. Milers de nois i noies es troben en una situació d'indefensió, condemnats a no fer res o obligats a continuar uns estudis que no desitgen perquè el que volen es treballar en allò pel que tinguin vocació i projectar el seu futur lliurement. En aquest context es justificable la indignació i fins i tot comprensible la bronca.

Notícies d'aquesta setmana asseguruen que durant el primer trimestre de l'any la taxa d'atur juvenil (16 als 24 anys) ha arribat al 50 per cent, xifra encara més preocupant per als mes joves (franja entre 16 i 19 anys) on voreja ja el 70 per cent. En aquets percentatges s'inclouen solament els inscrits en les oficines de treball, per tant no consten els joves que encara estan en processos educatius.

Queden ja molt lluny aquells anys de bonança quan els adolescents, encara estudiants, realitzaven treballs mes o menys esporàdics per obtenir algunes pessetes amb que pagar els capricis o ajudar en el cost dels seus estudis. Jo recordo l'any 1960 quan, amb 16 anys, vaig arribar a Barcelona a estudiar que durant un temps feia de cambrer a un menjador social, a canvi del menjar i les propines; després, encara a segon curs de carrera, vaig entrar com a delineant a un despatx d'arquitectura mentre donava algun repàs; i als 19 anys ja era corresponsal de "La Vanguardia". A Mallorca eren poquíssims els que, en acabar l'educació obligatòria, continuaven estudis perquè als 17 anys ja es col·locaven a l'hostaleria o serveis turístics. Aquestes situacions eren normals i molts podrien explicar mil i un a anècdotes personals.

Els joves treballaven, guanyaven diners, mes aviat pocs que molts però diners a fi de comptes, gastaven i vivien. Fins i tot s'emancipaven i es posaven a viure sols o en grup fora de la tutela familiar. Als països nòrdics encara funciona així. A Noruega, concretament en arribar als 18 anys, l'Estat subvenciona el lloguer de l'habitatge durant uns anys perquè les noies i els nois puguin viure pel seu compte, distanciar-se de la cuirassa de la llar familiar, mentre estudien i treballen alhora que es fan adults.

Ara fa dos anys, quan un jove cobrava mil euros al mes, se'l tractava amb commiseració, "pobre, es mil·leurista". Avui per als joves, i per a tothom, ser mil·leurista és un luxe i mes si es disposa d'un contracte laboral fix. La indignació porta sovint a la revolta i no cal donar-hi connotacions negatives. Revoltar-se vol dir manifestar-se en contra d'alguna cosa més enllà de les vies formals si aquestes no son capaces de donar sortida a la protesta i molt mes si intenten impedir-la. I revoltar-se, segon deia Stephane Hessel, no té perquè tenir cap connotació negativa, ni assimilacions revolucionaries. Els que estan en contra de la democràcia real i de l'espontaneïtat assembleària, són els que han fet de la democràcia formal un "modus vivendi" que els permet professionalitzar-se i viure de la política al marge de la realitat quotidiana, amb l'argument de que cada quatre anys les eleccions legitimen el seu estatus de poder. Delegar la representació en uns pocs per que gestionin i administren els afers col·lectius no ha de servir d'excusa per a que aquests pocs segresten la sobirania popular interpretant que una delegació comporta una renúncia.

Les revoltes es fan al carrer però sovint es couen a les aules, després, però cal la complicitat dels obrers de les perifèries industrials. I, avui, els treballadors no estan per a res. Les universitats son camp abonat pel fet d'agrupar desenes de joves. També,

afortunadament, els neguit arriben al petit Campus Universitari de les terres de l'Ebre, capaç de mobilitzar-se a l'alçada de qualsevol altre del país, malgrat els mitjans informatius de la Generalitat ignoren sistemàticament qualsevol moviment contestatari que es faci a Tortosa.

Estic segur que els que avui tanquen les portes per impedir que els joves ocupen el recinte universitari, als seus vint anys feien el mateix. Com també estic segur que sortirien al carrer per demanar l'alliberament de companys empresonats per a la interpretació de l'ordre que fan polítics, policies i jutges. Si hom té responsabilitats en fets punibles, que se'l jutge i se'l castigui, però sense voler exemplificar res portant-lo a la presó abans de demostrar la culpa. Hi ha molts altres que haurien de ser veritablement a la presó. És més greu arruïnar tot un país que trencar el vidre de la porta d'un banc.

Foto: Una foto dels joves estudiants tancats al Campus de la URV

Text del peu: Afortunadament els estudiants tortosins també es revolten contra la injustícia com fan els joves d'arreu del món.